

Vikuskiptis Sosialurin ummælir Voxbotn

LEIVUR THOMSEN, TÓNLEIKASERFRØÐINGUR

Yohanna

Klokkan var 15, og bólkurin »Yohanna« við Jóhonnun Norðberg Niclasen var fyrstur á palli. Tónleikararnir, hon hevði við sær, vóru Hjørtur Háberg trummur, Kári Fossaberg bass, Kristian Pauli Ellefsen tangentar, Árni Jóhannesson gittar, Eivin Dam Simonsen trompet og Matthias Kjølbro saksofon. Teir flestu av hesum eru at finna í bólkinum Punjab. Kórsangarinnur vóru Maria Heygum, Marianna Nagata og Birta Dam. Samanlagt vóru 10 fólk á palli. Ljóðið undir konsertini var klárt og væl definerað.

Tað fyrsta, eg beit merki í, var sterka vokalin hjá Jóhonnun, hvørs klangur og intonación leiddi tankarnar á Adele, Randy Crawford og Aretha Franklin. Upplagt sang hon eisini tvey tøkuløg hjá síðstnevndu soul-divu: »Say a Little Prayer« og »Natural Woman«. Serliga var tað hetta seinna, sum hugtók, har Jóhanna sang við fullari styrki. Umframt hesi spældi bólkurin tvey onnur tøkuløg, »If I Ain't Got You« hjá Alicia Keys og »Somebody Else's Guy« hjá Jocelyn Brown. Bólkurin spældi eisini nøkur heimagjörd lög: »You'll Never Find«, »All Along« og »Stop Thinking«. Hesin síðst nevndi flutti tankarnar yvir á Eve Cassidy og Norah Jones. Konsertin endaði við Stevie Wonder inspireraða lagnum »Please Forget«. Hetta lagið hevur bólkurin áður spælt beinleiðis í útvarpssendingini Vikuskifti fyri umleið einum mánaða síðani. Í stíli fevndu lögini breitt – trýssara soul, Motown funkur, fýrsara rhytm and blues og west coast poppur.

Spurningurin er, um tað nú var neyðugt hjá Jóhonnun at hava so nógv tónleikarar við, tí røddin bar tað so mikið væl, at minni kundi saktans gera tað. Men ongin ivi er í, at vit hava eitt nýtt spennandi sangtalent í Jóhonnun Niclasen. Tað, sum hinvegin kanska liggur á láni, er meiri tíð, bæði í venjingarhólinum og meiri tíð við sjálvari sangskrivingini, hetta fyri at gera tónleikin meiri áhugaverdan og tíðarhóskandi. Kanska er tað væl skilligt, at tíðin ikki hevur verið til tess, eftirsum limirnir í bólkinum munnu hava havt úr at gera við próvtøku í Hoydølum – teir vóru allir ílatnir studentahúgvu á pallinum.

Sum heild góð sangframførsla hjá Jóhonnun. Tó er vónandi, at hon næstu ferð syngur fleiri heimagjörd lög á palli, og at hon arbeiðir meiri við at finna fram til sitt egna ljóð. Men vit gleða okkum í øllum førum til komandi EP'ina.

Elinborg pálsdóttir

Elinborg er blivin landskend við, at hon hevur givið stakløg út, sum hava verðið nógv spæld í útvarpinum. Nevnast kunnu »Candle in the Light« og »Stars Falling«. Í mars mánaða varð hon kosin »ársins live

einstaklingur« í tiltakinum FMA. Elinborg Pálsdóttir er sonevnd singer/songwriter, og spælir kassagittara afturvið sanginum hjá sær. Afturat sær hevði Elinborg at kalla somu tónleikarar sum Jóhanna, tó nú við Ragnari Finnson á gittara. Løgini, hon spældi, vóru øll av EP'ini, sum hon gav út í fjør.

Bólkurin legði fyri við lögnum »Tanki« og »Stormar« sum bæði vóru still lög. Lagt varð upp til eina friðarlaga løtu. Mest fangandi var, tá Elinborg í lagnum »Dreymur« fór upp í tað høga registarið, har tað ikki var frítt fyri, at hon hevði lurtað eitt sindur eftir Gretu Svabo Bech. Móti endanum gjørdist lagið meiri dynamiskt og fór yvir í U2 stíl. Basstrumman var hørð og lekkur og plantaði seg beint í kroppin.

Síðani spældi bólkurin eitt lag, sum eitur »Litir«. Hetta lagið er ikki komið út áður men er at finna á Youtube.

Higartil hevði Elinborg staðið still, sungið í mikrofona og spælt á gittaran. Men í lagnum »Saknur« setti hon gittaran frá sær. Hetta riggaði væl, tí nú kendist hon friari í sínari framførslu.

Tá ið lagið »Kvirran« skuldi spælast, skuldi Ragnar Finsson stemma gittaran. Hetta innibar ein óvæntaðan steðg, og Elinborg visti ikki, hvat hon skuldu siga við áhoyrararnar. Hóskandi hevði kanska verið við onkrari søgu ella onkrum upplýsandi um tónleikin fyri at fylla steðgin út. Men hetta var hon ikki fyrireikað uppá.

Áðrenn síðsta balladan »Í mjørkanum« skuldi spælast, presenteraði Elinborg tónleikararnar. Tá ið túrurin kom til Matthias Kjølbro, sum hevði havt eina solo í lagnum frammanundan, segði hon seg ikki vita, hvussu instrumentið æt, sum hann spældi uppá. Onkur av tónleikarunum segði »saksofon«. Um tað var skemt ella álvara, fann eg ikki útav.

Framførslan var nakað tom, men tað er óvist, hvussu stórar armrørslur hesin tónleikurin yvirhøvur leggur upp til, eftirsum evnið í tekstunum í stóran mun er sorg og longsil. Men ein konsert á einum stórum útipalli krevur kortini, at man ger nakað eyka burturúr fyri at raka fólk, so tey ikki bregða frá. Tað var gott, at konsertin var tíðliga um dagin, tá ikki so nógv fólk vóru til staðar, tí hetta er ikki júst tónleikur, sum

túsundtals larmandi og full fólk standa og heppa til.

Instrumenteringin hjá bólkinum var minimal. Tað tóktist, sum ætlanin var at endurgeva fløguna á palli. Men fløga og konsertir eru tvey ymisk ting – fløgan er studio-upptøka, og konsertin eigur at taka tónleikin eitt stig víðari. Tað haldi eg ikki ordiliga hendi. Møguliga hevði bólkurin ikki vant so nógv, havandi í huga studentspróvtøkurnar hjá limunum. Eisini høvdu eitt ella tvey up tempo lög verið kærkomin, so at konsertin ikki gjørdist so still.

Men tá ið tað er sagt, so skal Elinborg við bólki hava rós fyri eina væl ljóðandi og disciplineraða konsert, har tað var ein reyður tráður millum øll lögini. Elinborg er ung, har er nógv talent at heinta, men eisini nógv at arbeiða við, eitt nú við live framførslunum. Eg eri vísur í, at tað kemur, og einasti vegurin er at fáa fleiri royndir. Grundarlagið hjá Elinborg Pálsdóttir við bólki er gott at byggja víðari uppá, tí fleiri av sangunum avdúka gott handverk í sangskriving. Tónleikararnir eru á høgum støði, og ræddarliga hevur Elinborg tikið seg nógv fram uppá stutta tíð, so har er gott í væntu.

Punjab

Punjab við Árna Jóhannesson á odda lögdu fyri við tunga funk lagnum »Old Man's Pipe«. Síðani varð tempo'ð skrúvað eitt vet upp við blues-funk lagnum »Someday«. Til høvið høvdu Punjab fingið vitjan av Johan Hentze, sum treiv í eina trompetsolo við væl defineraðum melodiskum strofum. Umframt hann spældi Tróndur Olsen eisini á trompet, og saman við Matthias Kjølbro mannaðu teir eina blásartrio, sum gjøgnum konsertina gav

bólkinum eina tættu og beinrakna hornútseting. Hetta var partytónleikur, og tað merktist eisini á fólki, sum nú vóru nakað meiri upplýft enn áður.

Triðja lagið gekk skjótari, og umframt, at Mathias nú fekk eina saksofonsolo, trein Robert Bjarnason fram og visti sínar solistisku gittardygdur. Í honum man finnast ein goður sessiontónleikari.

Bólkurin helt rutineraður fram við »The toilet stole my wallet« og »Run to You«, meðan ógviligu Co2 kanónirnar næstan blástu fólk um koll.

Vit finga eisini at hoyra »Old Ladies Groove« og radiohittið »Hairy Woman«. Væl vandu Punjab spældu eina heilstoypta konsert við gjøgnumarbeiddum útsetingum. Men, hvussu veik og vendi, so megnaðu studentarnir, hóast høgt instrumentalt støði, ikki at ganda nakað nýtt upp úr studentahúgvunum. Kanska tað kemur við fleiri royndum – og tað er eisini at vóna, tá vit hugsa um, at limirnir í Punjab eru tað komandi ættarliðið fremst á føroyska tónleikapallinum.

Tó skal sigast, at nakrir av limunum eisini eru at finna í bólkinum Gø, sum spælir leitandi eksper-

menterandi fusiónstónleik. So tað kann jú vera, at nýskapanin er væl í gongd, og at Punjab tiltivað er ein síðuverkætlan við afturlítandi tónleiki.

Marius

Kvartettin trein á pallin, triggir í solbrillum og ein við hipstara-fullskeggi. Bólkurin legði fyri við friðarlaga »House of Stones«, og Moog bassurin hjá Allani Tausen legðist sum eitt tjúkt teppi undir ljóðmyndini saman við marsj trummuni hjá Brandi Jacobsen. Lagið »Let's Not Fall Apart« byrjaði við programmeraðum trummum og fór yvir í Pink Floyd huglag við einum meditativum gittarostinati. Mjúka falsettrøddin í Hans Marius Ziska gav hvørjum króki í Vágshotni friðsælu.

Í næsta lagnum høvdu Brandur og Allan býtt um ljóðföri – Allan sat nú við trummurnar, og Brandur við Moogbassin. Gittaristurin Heðin Ziska var farin at spæla klokku-spæl, meðan ddamaðurin Hans Marius stóð við sama lag, stinnur mitt á pallinum við sínum gamla Gibson gittara.

Í »Aftur til jorðina« gjørdist Moog bassurin aftur berandi. »Eitt stig á gangin er heilt óendaligt«